

**SAMBO**  
**se întoarce**

Paul Maar (născut în 1937 la Schweinfurt, un oraș german din nord-vestul Bavariei) este unul dintre cei mai importanți scriitori germani de literatură pentru copii. Printre succesele cele mai mari ale acestui autor prolific (și talentat ilustrator de carte) se numără seria de cărți cu povești despre Sams (care în românește poartă numele Sambo), un personaj aventuros și hazliu, „nici copil, nici animal, ce mai – o bâzdăganie-n toată legea!“, care însă îți poate îndeplini o sumedenie de dorințe numai cât te-ai gândit la ele. Spre deliciul copiilor germani, până acum trei dintre cărțile cu aventurile lui Sambo au fost ecranizate: *Sambo* (2001), *Sambo în pericol* (2003) și *Sambo are noroc* (2012).

Dintre numeroasele distincții literare primite de Paul Maar amintim Premiul „Frații Grimm“ (1982), Premiul de Stat al Austriei (1985), Marele Premiu al Academiei Germane de Literatură pentru Copii și Tineret (1987), Premiul German pentru Literatură de Tineret (1996), Medalia „Hans Christian Andersen“ (1997), Ordinul pentru Merit al RFG (1998), Premiul German de Carte (2003). Mai multe școli din Germania poartă numele autorului.

**Paul Maar**  
**SAMBO**  
**se întoarce**

Traducere din germană  
de Cristina Cioabă



Redactor: Ana Alfianu  
Tehnoredactor: Andreea Dobreci  
Corector: Alina Dincă

Tipărit la Art Group Publishing

Paul Maar

*Am Samstag kam das Sams zurück*

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 1980

Text and illustrations by Paul Maar

Published by arrangement with Verlag Friedrich Oetinger,  
Hamburg, Germany

© HUMANITAS, 2023, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Maar, Paul

Sambo se întoarce / Paul Maar; trad. din germană  
de Cristina Cioabă. – București: Humanitas, 2023

ISBN 978-973-50-8031-0

I. Cioabă, Cristina (trad.)

821.112.2

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

[www.humanitas.ro](http://www.humanitas.ro)

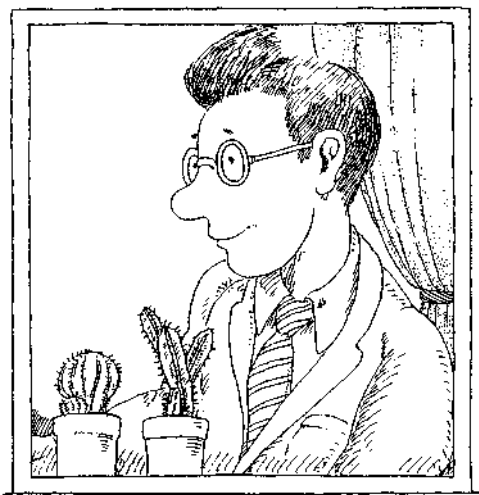
Comenzi online: [www.libhumanitas.ro](http://www.libhumanitas.ro)

Comenzi prin e-mail: [vanzari@libhumanitas.ro](mailto:vanzari@libhumanitas.ro)

Comenzi telefonice: 0723.684.194

## Cuprins

CAPITOLUL 1	
<i>Joi e de la Jupiter</i> . . . . .	9
CAPITOLUL 2	
<i>Dorințe pentru mașina dorințelor</i> . . . . .	34
CAPITOLUL 3	
<i>Nea Goe și-a luat zborul</i> . . . . .	73
CAPITOLUL 4	
<i>Încă o excursie</i> . . . . .	99
CAPITOLUL 5	
<i>Sambo în pericol</i> . . . . .	124
CAPITOLUL 6	
<i>Scurtcircuit</i> . . . . .	138
CAPITOLUL 7	
<i>Cel din urmă punct</i> . . . . .	150
<i>Proverbe și ziceri amestecate de Nea Goe</i> . . . . .	170



Acesta este domnul Gambrino Berebum



Acesta este Sambo

*Sigur vă mai amintiți de cartea **Sâmbăta când vine Sambo**: duminică, partida de domino și dominicanul, iar luni, vizita domnului Aluniță. Marți domnul Gambrino Berebum a mâncat bomboane cu marșipan înaintea să meargă la slujbă, iar miercuri a fost povestea cu mercurul din barometrul spart și cu berea primită tocmai de la Miercurea-Ciuc; joi, Joiana și vițelul ei, iar vineri domnul Gambrino a avut zi liberă și a mers la filmul cu „Vineri îl întâlnește pe Robinson“.*

*Și apoi a venit ziua de sâmbătă, și odată cu ea și Sambo.*

*Și cum un Sambo are niște puncte albastre pe față, care îi îndeplinesc dorințele, domnul Gambrino și-a dorit o mașină a dorințelor. Dar, din păcate, ea nu a funcționat, iar Sambo a fost nevoit să plece. De atunci domnul Gambrino tot așteaptă să mai vină o săptămână ca aceea: una care să înceapă cu dominoul de duminică și să se termine cu povestea sălbaticului Vineri din ziua de vineri. Căci atunci, speră el, Sambo se va reîntoarce la el!*



## CAPITOLUL 1

### *Joi e de la Jupiter*

Duminică, domnul Gambrino a jucat din nou o partidă de domino.

Luni, la birou, era așa de neliniștit, încât până și șeful său, domnul Mugurel Boubătrân, a băgat de seamă.

— Ce-i cu dumneata, Gambrino? îl întrebă el. Din cinci în cinci minute te uiți la ceas. Și așa faci în fiecare luni.

— Doar de trei săptămâni, îl corectă domnul Gambrino. Vedeți, am o întâlnire.

— De trei săptămâni în fiecare luni ai o întâlnire, sau de trei săptămâni aștepți întâlnirea asta? Nu prea înțeleg, spuse șeful.

— Nici nu se prea poate înțelege, zise domnul Gambrino și continuă să scrie mai departe.

Când, în sfârșit, pendula bătu ora cinci, își puse la rezeală haina pe el, ieși în goană din birou, alergă direct spre casă, dădu năvală pe ușa de la intrare și deja de pe casa scărilor începu să strige:

— Doamnă Pătlăgică, doamnă Pătlăgică!

Madam Pătlăgică, gazda lui, scoase capul pe ușa apartamentului:

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Vezi că ai uitat să-ți ștergi pantofii la intrare!

Domnul Gambrino făcu câțiva pași înapoi, mergând cu spatele până la preșul din fața ușii, și o întrebă de acolo:

— A venit cumva domnul Aluniță?

— Domnul Aluniță? Iar apare ăsta? strigă madam Pătlăgică. De trei săptămâni aceeași poveste: în fiecare luni vine acest domn Aluniță. Dacă o ține tot așa, o să-i cer să-mi plătească chirie. Aproape că s-a mutat aici.

— Nicio grijă! Dacă totul merge bine, azi e ultima oară când trebuie să mai vină în vizită, o liniști domnul Gambrino.

— Dacă totul merge bine?! repetă madam Pătlăgică. Deci vrei ca azi să fie ultima oară când vine să te viziteze?

— Normal că da!

— Dacă nu-l poți suporta de ce-l inviți mereu?

— Ba îl suport cu plăcere!

— Bine, dar tocmai ai spus că îți dorești ca azi să vină pentru ultima oară! zise madam Pătlăgică. Și cu toate astea afirmi că îți face plăcere să vină. Ori vrei să vină, ori nu? Nu mai înțeleg nimic.

— Nici nu se prea poate înțelege! zise domnul Gambrino, deja pentru a doua oară în acea după-amiază. Dar voi încerca să vă lămuresc: de data asta chiar îmi doresc ca totul să meargă bine. Să nu se mai aleagă praful de toate, ca în ultimele trei săptămâni!

— Să se aleagă praful de toate? întrebă curioasă madam Pătlăgică. Chiar n-am băgat de seamă nimic de felul ăsta. Și de ce anume s-a ales praful?

— De toate! spuse el supărat. De absolut toate.

— De toate? întrebă ea. Ia povestește-mi cum vine treaba asta!

— Prima săptămână a început foarte bine, începu domnul Gambrino. Și anume, duminică am început să joc o partidă de domino. Dar, chiar după-amiază, s-a întâmplat marea nenorocire.

— O nenorocire! Cum așa? Spune odată! Nu mă tot face să-ți scot fiecare cuvânt din gură cu cleștele!

— Păi domnul Aluniță a vrut să fie foarte punctual...

— Ei, și? îl presă ea.

— Și a venit în vizită deja de duminică după-amiază! sfârși el, oftând din rărunchi.

— Și apoi ce-a mai fost? întrebă madam Pătlăgică curioasă.

— Apoi? Apoi n-a mai fost nimic. Era oricum deja destul de rău, strigă domnul Gambrino. Dacă domnul Aluniță vine duminica, toată săptămâna e terminată.

Madam Pătlăgică dădu din cap nedumerită.

— Cu dumneata e greu s-o scoată omul la capăt! zise ea cu reproș. Dacă domnul Aluniță întârzie puțin, te faci foc și pară. Dacă vine mai devreme, îți termină toată săptămâna. Ia spune, și săptămâna următoare ce s-a mai întâmplat? Iar a venit prea devreme?

— A doua săptămână a început așa de frumos! zise el nostalgic. Duminică am jucat partida de domino, iar luni domnul Aluniță a fost foarte punctual, dar marți, imaginați-vă, nu am mai găsit nicăieri nicio cutie de praline cu marțipan. Era zi liberă și toate cofetăriile erau închise. Ei, ce ziceți de asta?

— Ei! Ce să zic? Foarte bine că era zi liberă și că nu trebuia să mergi la muncă!

— Cum puteți să spuneți că era foarte bine! strigă domnul Gambrino, dând mirat din cap. Nu: așa ceva e dezgustător, e pur și simplu îngrozitor!

— Parcă erai bucuros de fiecare dată când aveai zi liberă! zise madam Pătlăgică zăpăcită de tot.

— Da, dar numai vinerea. Marțea trebuia să mă-nânc praline cu marțipan și să merg la slujbă, iar vinerea să am liber și să merg la filmul cu Vineri și Robinson, așa ar fi fost corect.

— Nu mai înțeleg absolut nimic, constată madam Pătlăgică.

— V-am spus deja: nici nu prea se poate înțelege, repetă domnul Gambrino.

— Descrie-mi acum și cea de-a treia săptămână, îi propuse madam Pătlăgică. Poate de data asta o să înțeleg.

— Cea de-a treia săptămână a fost cea mai nefastă, spuse domnul Gambrino. Duminică a fost o furtună atât de puternică, cu tunete și fulgere, aproape toată după-amiaza.

— Da, a fost groaznic, îmi amintesc, confirmă madam Pătlăgică.

— Dar n-a fost numai asta: joi a fost însořit și a apărut dominicanul! Iar Joiana nu mai putea face încă un vițel! zise domnul Gambrino cu reproș.

Madam Pătlăgică se pierdu cu totul:

— A fost însořit? Și ce dacă? întrebă ea. Ai ceva împotriva soarelui sau a dominicanului? Și cu vaca ce-ți veni?

— Dacă am ceva împotriva soarelui sau a dominicanului?! zise domnul Gambrino ieșindu-și din fire. Că duminica tună și fulgeră, asta e deja oribil. Dar ca joi să fie o zi însořită și să apară dominicanul, în loc ca Joiana să..., în sfârșit, să aducă pe lume un alt vițel, asta chiar că e o mare porcărie, o totală nerușinare.

— Acum chiar că înțeleg și mai puțin decât înainte. Dacă așa ceva e posibil, de vreme ce până acum n-am înțeles nimic, spuse madam Pătlăgică. Dacă afară plouă, te pleoștești și dumneata...

— Dacă tună și Joiana..., o corectă domnul Gambrino.

— Dar nu te înseninezi nici când e senin afară — până la urmă ce vrei? Cu dumneata nici vremea n-o mai scoate la capăt!

— Se vede limpede că nu mă înțelegeți, zise domnul Gambrino, rănit.

Apoi se întoarse și se îndreptă spre camera sa, lăsând-o pe madam Pătlăgică pe hol, privind cu gura căscată în urma lui.

Dar nici nu apucă să închidă bine ușa camerei, că cineva sună furtunos la intrare.